Întrebare și răspuns

Întrebarea 12: Cum ne putem *învăța* și îndemna unii pe alții cu psalmi, cântări de laudă și cântări spirituale, conform Coloseni 3.16?

<u>Răspunsul A:</u>

Această întrebare este foarte îndreptățită și, la o reflecție mai profundă, trebuie să ajungem la concluzia că traducerea pe baza căreia a fost pusă întrebarea (probabil cea „Elberfelder"), cu interpunctuația pe care o are, nu redă textul original conform sensului său adevărat (la fel cum nici cea a lui Luther nu o face, și nici oricare alta care traduce în același mod sau într-un mod similar), deoarece nu este și nu poate fi așa încât să ne învățăm și să ne îndemnăm unii pe alții cu psalmi, cântări de laudă și cântări duhovnicești. Învățătura și îndemnul au mai degrabă Cuvântul lui Dumnezeu (sau, așa cum se spune aici, „Cuvântul lui Hristos") ca fundament și punct de plecare, în timp ce psalmii, cântările de laudă și cântările spirituale sunt menite să fie *cântate.* Desigur, psalmii fac parte, de asemenea, din Cuvântul lui Dumnezeu și, în anumite circumstanțe, pot fi folosiți pentru a ne învăța și a ne îndemna unii pe alții; aici, însă, ei sunt menționați în legătură cu „cântările de laudă și cântările spirituale", deci priviți din acest punct de vedere, iar „cântările de laudă și cântările spirituale" nu sunt totuși menite să ne învățăm și să ne îndemna cu ele — această din urmă idee își găsește aici cu atât mai puțin loc, dacă se ține seama de faptul că cuvântul folosit în textul original, care este tradus aici prin „a îndemna", nu include sensul de „a mângâia", „a încuraja", „a întări", așa cum o face un alt cuvânt tradus prin „a îndemna" în unele alte pasaje (de exemplu, Romani 12.8; 1 Corinteni 14.31 etc.), ci are semnificația de „a avertiza", „a atenționa", „a mustra" —, ci pentru a exprima ceea ce se află în inimile noastre față de Dumnezeu! Drept urmare, ajungem la concluzia că textul, în formularea corectă sau cu interpunctuația corectă, nu spune deloc că trebuie să *„ne învățăm și să ne mustrăm unii pe alții cu psalmi, cântări de laudă și cântări spirituale",* ci că trebuie „să lăsăm *Cuvântul lui Hristos* să locuiască din belșug în noi, învățându-ne și mustrându-ne unii pe alții cu toată înțelepciunea" — aceasta este prima parte a versetului —, iar apoi — ca o consecință necesară a celor spuse mai sus — că trebuie să-I *„cântăm lui Dumnezeu* în inimile noastre, în har, cu psalmi, cântări de laudă și cântări spirituale". În acest sens, dr. Heinrich Wiese a tradus: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi: învățați în toată înțelepciunea, și mustrați-vă unii pe alții; cu psalmi, cântări de laudă și cântări spirituale cântați-I lui Dumnezeu în inimile voastre, din har." Același sens se regăsește în traducerea „Elberfelder" (dar nu și în cea a lui Luther), printr-o simplă modificare a interpunctuației, și anume prin adăugarea unei virgule după „mustrare" și eliminarea virgulei de după „cântări spirituale". Aceasta corespunde pe deplin cu ceea ce s-a spus înaintea versetului nostru (versetele 12–15) și cu esența lucrurilor: pentru a pune în practică ceea ce s-a spus anterior, avem nevoie de faptul ca „Cuvântul lui Hristos" să locuiască din belșug în noi; prin aceasta primim înțelepciune, întrucât prin Cuvânt ni se face cunoscut Hristos, „care a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu" (1 Corinteni 1.30), iar în această înțelepciune suntem capabili să ne învățăm și să ne îndemnăm unii pe alții. Dar nu numai atât, ci inimile noastre sunt, de asemenea, îndreptate spre a lauda pe Dumnezeu, astfel încât să-I cântăm lui Dumnezeu cu psalmi, cântări de laudă și cântări spirituale", nu doar cu gura, ci „în inimile noastre", și anume „în har", adică: harul Său ne umple

inimile și domnește în inimile noastre. Și tocmai atunci, când așa stau lucrurile în inimile noastre, ne aflăm în starea potrivită pentru a ne învăța și a ne îndemna unii pe alții (să-i mustrăm)!

Fie ca Duhul lui Dumnezeu să reușească să lucreze și în noi și printre noi ceea ce găsim în aceste cuvinte minunate, pe care tocmai le-am analizat. (Th. K.)

Răspunsul redactorului coordonator:

Acest răspuns scurt și clar îl va ajuta pe cel care a pus întrebarea (din Elveția!) și pe toți cei cărora chestiunea discutată le-a stârnit deja îndoieli să „împartă drept [corect] Cuvântul adevărului" (2 Timotei 2.15) în sensul propriu al cuvântului, prin folosirea corectă a semnelor de punctuație!

De unde provin aici diferitele traduceri? Doar din interpretare de text diferite! Varianta din Noul Testament grecesc al lui Nestle, pe care îl port mereu cu mine atunci când sunt în călătorie, îi dă dreptate interpretării colaboratorului nostru, în timp ce printre notele de subsol din același Noul Testament grecesc (alte interpretări de text!), este inclusă și varianta textuală care stă la baza traducerilor respective, pe care colaboratorul nostru o contestă. Așadar, depinde doar de înțelegerea spirituală a fiecăruia dacă se dă dreptate acestei sau acelei perspective. Eu optez pentru aceeași poziție pe care o susține răspunsul de mai sus. O spun cu plăcere.

Totodată înțeleg și cealaltă poziție, conform căreia credincioșii ar trebui să „se învețe și să se corecteze reciproc cu psalmi (din Vechiul și Noul Testament!), imnuri și cântări spirituale", în timp ce „în inimile lor îi cântă lui Dumnezeu în har". Căci, deși trebuie să-i dau dreptate autorului întrebării atunci când, în scrisoarea sa de însoțire, afirmă că prin cântare adesea s-ar atinge (doar) *sentimentele,* mai ales prin cântatul solo și coral, și s-ar vărsa lacrimi, care poate nu sunt întotdeauna lacrimi autentice de pocăință, totuși trebuie să spun din experiență că cântările, inclusiv corurile și solurile, au exercitat adesea un efect puternic asupra unor ascultători și au provocat chiar convertiri autentice, iar aceasta cu atât mai mult cu cât nu este vorba de un cântec artistic propriu-zis, ci de interpretări *simple,* care nu ating doar sufletul și sentimentele, ci sunt *interpretări cântate ale Evangheliei care ajung direct la inimă.* Căci „credința este din auzire, iar auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu" (Romani 10), și, în anumite circumstanțe, Cuvântul cântat poate avea un efect la fel de profund ca și cel rostit, încât oamenii se prăbușesc sub această influență. S-ar putea spune multe în privința aceasta, inclusiv despre poziția comunităților creștine locale față de cântul coral și solistic, dar aceasta ne-ar duce prea departe aici; să spunem doar că, așa cum trebuie să se vegheze asupra oricărei prezentări verbale în cadrul comunității, și anume în primul rând din partea bătrânilor, la fel trebuie să se procedeze și în cazul prezentărilor verbale ale corurilor, ai căror membri nu pot fi decât membri cu adevărat convertiți ai bisericii (adunării) locale, căci cum ar putea cei neconvertiți să fie vreodată o binecuvântare, precum și martori care au avut parte de har? (Faptele apostolilor 1.8). Dar destul despre aceasta!

Cele de mai sus nu se referă însă la pasajul nostru, în care nu este vorba de cântări *evanghelice* pentru neconvertiți, ci de cântări spirituale, prin care — dacă, deci, pasajul este tradus în această variantă! — credincioșii trebuie să se învețe și să se mustre unii pe alții. Este oare posibil aceasta? Colaboratorul nostru neagă aceasta, iar eu, în mare parte, îi dau dreptate. Cu toate

acestea, cred totuși că și traducerea acelei variante de interpretare, care trebuie respinsă, poate avea, *trebuie* să aibă un sens; căci cine dispune *numai* de acea traducere (cum ar fi Luther, Elberfelder), trebuie totuși să-și poată imagina ceva în legătură cu aceasta, nu-i așa? Și aici cred — fără a mă angaja la nimic! — că, dacă noi, credincioșii, „cântăm (pentru) Dumnezeu în inimile noastre, în har", atunci și alți credincioși pot fi nu doar înviorați și încurajați, ci și învățați și îndreptați. Există, mai ales în momentele în care adunarea (biserica) locală se adună laolaltă, totuși cântări atât de prețioase și de solemne chiar în cărțile noastre de cântări, încât unele dintre ele pot exercita un efect profund asupra inimilor care cântă în rugăciune. Mă gândesc, de exemplu, la astfel de cântări care, la fel ca „poeziile didactice " — a se compara cele șapte cântări din Vechiul Testament sau „Cântarea nouă" din Noul Testament, Cântarea Mielului, Apocalipsa 5! — care conțin lucruri „deplin crezute printre noi" (Luca 1.1), precum: „Biserica stă ferm numai pe Isus Hristos" („Biserica este întemeiată"), ba chiar mai mult: „Duhul Domnului înaintează victorios prin toate țările" și altele asemenea. Dacă — subliniez încă o dată — astfel de cântări, dar mai ales cântările în care ne adresăm Domnului, ba chiar Îl lăudăm închinându-ne, sunt cântate cu adevărat cu rugăciune, atunci ele vor avea un efect didactic, ziditor, iar dacă este necesar, și pedepsitor-mustrător, de avertizare și vor stârni întrebări care, odată ce vor primi un răspuns, vor avea o importanță *decisivă* pentru inimile sincere. Aceasta este părerea mea modestă, bazată pe *acea* traducere.

Cu toate acestea, și eu prefer traducerea, adică poziționarea virgulelor, care l-a determinat pe colaboratorul nostru să dea acel răspuns convingător. Să lăsăm, așadar, *„Cuvântul lui Hristos"* să locuiască din belșug în noi, pentru ca noi, cu toată înțelepciunea, să ne putem învăța și mustra unii pe alții și să devenim mai capabili să cântăm în inimile noastre, în har, Dumnezeului nostru, cu psalmi, cântări de laudă și cântări spirituale plăcute! Atât una, cât și cealaltă depind de „Cuvântul lui Hristos", adică de atitudinea noastră față de acesta, și anume dacă Îl lăsăm să locuiască din belșug în noi sau nu. Fie așa, ca acesta să *„locuiască din belșug în noi"* — spre zidirea noastră și spre onoarea Sa! Amin. (F. K.)

Titlul original: *„Wie kann man sich gegenseitig lehren und ermahnen mit Psalmen etc. nach Kol. 3.16?"*.
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 214-216;
Vol. 18, Anul 1933.